

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A méltóság lehelete**

1. A méltóság lehelete

Cső-Eliza

A jövevény nyers, dacos szavai még ott visszhangoztak a hálókamrák nyirkos, fémízű csendjében. Alinda remegő ujjal markolta a fülke hideg rácsát, miközben tekintete önkéntelenül a szomszédos fülke árnyékába tévedt. János-g534 mozdulatlanul állt a homályban. Arca elfehéredett a közeledő őrszemek lépteinek zajára, de a lány felé küldött rövid, feszült pillantásában elfojtott aggodalom és gyengédség bujkált.

– Ne nézz oda, Alinda! – suttogta a nagymama szaggatottan, miközben riadtan próbálta maga felé húzni a lányt. – Csak hajtsd le a fejed!

– Miért bántják, ha igazat mondott? – kérdezte Alinda halkán, a torkát szorongató félelemmel viaskodva. – Hát csak pedálok vagyunk a gépezetben? Semmi több?

A nagymama óvatosan, osonva megérintette a lány fázós ujjait. A bőrük érintése – az egyetlen valódi meleg ebben a szürke világban – hirtelen többet ért minden wattkótánál és fejadagnál. A csarnok sötétjében, ahol a wattmérők fagyos matematikája diktálta az életet, a régi mesék a tartásról és az emberi méltóságról már nem csupán távoli legendáknak tűntek.

János közelebb lépett a szeparáló hálóhoz. Nem szólt semmit, a szabályzat szigorúan tiltotta a kapcsolatfelvételt, mégis szorosan a fémrácshoz nyomta a tenyerét. Alinda megértette a néma gesztust. Embernek lenni ebben a csapdában talán nem jelentett mást, mint megőrizni a lelküket, és nem hagyni, hogy az egymás iránt érzett csendes ragaszkodás kihűljön a vasak között.